

Жульета. — Аз ще забравям, за да те накарам да откажеш още; ще си сполнавам само, че много ми е скъпа твоята близост.

Ромео. — И ще стоя, за да забравям още, забравящ сам, и си имам кейде дом.

Жульета. — Разсънва се; ти трябва да вървиш, но не и по-далек от твоя птичка, грижливо въздана с конец копринен, подобно на замборник клет в окови, която безразводната девойка оставя за мимуга да отиде и после пак замборя — свободара от нея най-ревливо пази тя.

Ромео. — Жалко бих аз да бъда за птичка.

Жульета. — Погова — аа! — аз бих те задумяла с мимувание си! Сбогом, си спокойно! Ако така прощаваше се, иили, не бихме се до утре разделили.

/ Жульета. /

Ромео. — Спокойствие над тебе нека бди! А аз с отец Лоренцо ще говоря — пред него тайните ни ще разтворя — мой всичко как-добре изкараде.

/ Жульета. /